

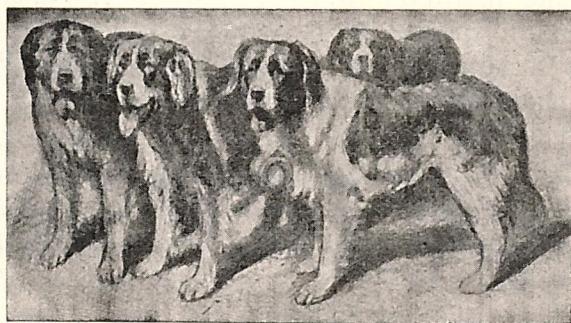
II.

На тоя страшенъ путь, въ тая снѣжна планина има „Спасителенъ домъ“.

Това е единъ монастиръ. Калугерите отъ тоя монастиръ не вършатъ друго нищо, а само помагатъ на измръзнали пътници.

Всѣка сутринь слѣдъ бурна ношъ тѣ излазятъ по пътя да видятъ дали нѣма нѣкаждѣ измръзналъ и засипанъ отъ снѣга човѣкъ и да го спасятъ.

За да намиратъ по-лесно засипанитѣ отъ снѣга хора тѣ отглеждатъ голѣми, яки и умни кучета, наречени Санъ-Бернардски кучета.

Така се наричатъ кучетата, защото тоя путь се назава Санъ-Бернардски проходъ.

Тия кучета сѫ много яки, много голѣми и много лесно подушватъ човѣшката миризма. Тѣ сѫ тѣй добре обучени, че обикновено сутринь пушатъ най-напрѣдъ тѣхъ, като имъ връзватъ на шията по една кошница съ храна и нѣщо за пиене.

Името на едно отъ тия кучета е Бари. Тая сутринь, много рано, на Бари вързаха кошничката и той тръгна по пътя надолу. Бързо вървѣше Бари, като омирисваše навсѣкждѣ.

Изведнажъ, той се спрѣ и заскимтя. Слѣдъ това започна да рови снѣга съ якитѣ си лапи. Подиръ малко той измѣжна затрупанитѣ баща и синъ и започна да дъха и лиже лицата имъ. По едно врѣме бащата се повсѣти. Като забѣлѣжи кошничката, той взе шишето и